

РЕШЕНИЕ

№ 34673

гр. София, 22.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **5241** по описа за **2025** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от А. В. В., депозирана от процесуалния му представител адв. Т. С. от САК, с налично пълномощно, срещу Решение №1222 от 31.03.2025 г., постановено по НАХД №17654/2024 г. по описа на СРС, НО, 14-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) №24-4332-025378/25.10.2024 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“. Със същото, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДВП, за нарушение на чл.104 б, т. 2 от ЗДВП, му е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 3000 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от дванадесет месеца. В касационната жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на обжалваното решение, като постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до противоречие с материалния закон и необоснованост – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Касаторът твърди, че наведените от него доводи за незаконосъобразност на НП не са обсъдени от въззивния съд при постановяване на решението, като обжалваното НП е потвърдено бланкетно. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено.

Ответникът по касационната жалба – Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт В. П., в представени писмени бележки, оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. По подробно изложени съображения счита, че същата следва да бъде отхвърлена, а решението на СРС, като правилно и законосъобразно, следва

да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в производството прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление (НП) №24-4332-025378/25.10.2024 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДВП, за нарушение на чл.104 б, т.2 от ЗДВП е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 3000 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от дванадесет месеца. Същият е санкциониран за това, че на 04.10.2024 г., около 00:50 ч., в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил С. И. с регистрационен номер СО 2632 СТ, лична собственост, като до метростанция “Л. шосе” използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като преднамерено извежда МПС извън контрол чрез презавиване и пързаяне на автомобила по пътното платно, довеждайки до загуба на сцепление на гумите - дрифт.

За да потвърди обжалваното пред него НП СРС е приел, че описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка е безспорно установена от събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства. Позовал се е на показанията на актосъставителя и служителите от Столичен инспекторат, които са имали ясна видимост на извършеното деяние. Предвид това е приел, че от обективна страна е извършено нарушение на чл.104б, т.2 ЗДВП, тъй като с извеждането от контрол на автомобила и приплъзването му са използвани пътища, отворени за обществено ползване, не по предназначение. Въззивният съд е приел, че действията на водача на ППС са били осъзнати. Същият е предприел действия чрез свистене на гуми, т. е. доказал е, че неговите действия са извършени с пряк умисъл, което е доказателство за наличието на съставомерност от субективна страна. Посочил е, че дали с това си поведение водачът е създад опасност за останалите участници в движението и/или е застрашил живота и здравето им е ирелевантно за съставомерността на извършеното деяние, тъй като състава на нарушението изисква единствено водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване, по предназначение - за превоз на пътници и товари, и не въвежда допълнителни елементи като условие за съставомерност на деянието. При тези мотиви и доколкото правилно е приложена санкционната норма на чл.175а, ал.1 ЗДВП, СРС е потвърдил НП.

Решението на въззивния съд е валидно и допустимо, но неправилно.

Основателни са доводите на касатора, че при постановяване на решението СРС не е обсъдил всички наведени от него доводи за несъставомерност на деянието. Във въззивната жалба е изложено, че деянието не е извършено умишлено, като причината за поднасяне на автомобила е била мократа настилка на пътя, който в този момент е бил измиван от служителите на СИ с водоноска. Фактът, че настилката е била мокра вследствие на измиването ѝ с автоцистерна с маркуч е установен от показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели. В съдебното решение обаче районният съд не е направил изрично установяване в този смисъл, не е

обсъдил споменатия факт и не е коментирал въпроса относно мократа пътна настилка, както и дали и по какъв начин наличието на такава би могло да се е отразило върху движението на превозното средство.

Разпоредбата на чл.104б, т.2 ЗДвП забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Следва да се посочи, че в ЗДвП не се съдържа легална дефиниция на "ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари", като законодателната техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В настоящия случай е прието, че касаторът е извършил това нарушение, тъй като преднамерено е извел МПС извън контрол чрез презавиване и пързаяне на автомобила по пътното платно, довеждайки до загуба на сцепление на гумите – дрифт. Легално определение на понятието "дрифт", което в буквален превод означава "плъзгане, пързаяне" липсва, но съдебната практика приема, че се касае за техника на шофиране, при която водачът преднамерено извежда моторно превозно средство извън контрол, чрез презавиване и форсиране на двигателя, причиняващо загуба на сцеплението между част от колелата, като по време на дрифта движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. Безспорно е в случая, че касаторът, като водач на МПС, е навлязъл в кръстовище, поднесъл е и е било налице приплъзване на гумите му и завъртане. За да е налице обаче визираното нарушение е необходимо водачът преднамерено да е извел МПС извън контрол. Следователно умишълът за извършване на това деяние е съществен елемент от неговата съставомерност. Безспорно е обаче, че в случая пътната настилка на кръстовището е била мокра поради измиване. Предвид това съдът приема, че не може да се направи категоричен извод, че в случая водачът пренамерено е довел автомобила до констатираното състояние на дрифт. Следователно, извършването на вмененото на санкционираното лице деяние, квалифицирано като нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП не е доказано по безспорен начин от субективна страна. В тежест на наказващия орган е да установи и докаже наличието на всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност. В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства описаната в съставения АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка се явява недоказана от субективна страна, като установените факти не сочат по несъмнен начин на поведение на водача на МПС по използване на пътя за други цели, а не по предназначение - водачът съзнателно и без причина от обективен характер да е приплъзвал автомобила и е извършил маневра, като преднамерено да е извел МПС извън контрол, при навлизане в кръстовището, довеждайки до загуба на сцепление на гумите. Настоящият съдебен състав приема, на основание събраните в хода на въззивното производство доказателства и фактически установявания, че мократа пътна настилка в района на кръстовището вследствие на измиването ѝ при сухо време е довела до поднасянето на автомобила, като последващите действия на водача се били с цел да го овладее. Вярно е, че шофьорът е този, който носи отговорност за управление на МПС съобразно целите, ограниченията и пътните условия. Той е този, който управлява, респ. избира начина да управлява автомобила, като съобразява изискването за пълен контрол от страна спрямо МПС. В случая обаче се установи, че по време на движението са възникнали обстоятелства, пряко влияещи върху упражняване контрол върху автомобила, а именно мократа пътна настилка вследствие на измиването на пътя, като липсват доказателства за нейното обозначаване. От тук следва изводът, че водачът не е извел МПС извън контрол преднамерено, а с цел да предотврати по-тежки последици от поднасянето му. Следователно нарушението не е доказано от субективна страна. Липсата на субективния елемент

е основание за отмяна на НП.

Принципно верни са доводите на СРС, че всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на форсиране и поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност и следва да бъде санкционирано. Това обаче не означава, че при ангажиране на административнонаказателната отговорност следва да се подхожда формално и да не се извършва преценка за всеки конкретен случай касателно наличие на всички елементи от фактическия състав на нарушението.

Като не е извършил цялостна и правилна преценка на установените в хода на съдебното следствие факти и е потвърдил НП, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. В хипотезата на чл.222, ал.1 АПК следва да се постанови друго, с което НП да бъде отменено.

Водим от гореизложеното и на основание чл.222, ал.1, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение Решение №1222 от 31.03.2025 г., постановено по НАХД №17654/2024 г. по описа на СРС, НО, 14-ти състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №24-4332-025378/25.10.2024 г., издадено от Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на А. В. В. от [населено място] на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175а, ал.1, пр. 3 от ЗДВП, за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДВП е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 3000 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от дванадесет месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.